

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia S. Avgvstini de humanæ naturæ stantis, lapsæ,
puræ statu & viribus eruitur & explicatur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

15. A Romanis Pontificibus Innocentio, Zozymo, Celestino, Leone,
Hormisda, Felice secundo, & Ioanne secu[n]do magnificentiſime
approbata & consecrata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13673

33
 dicturi sumus, atque ostensuri plerasque controver-
 sias de quibus hoc seculo animosissime contē-
 ditur, ab Augustino & Ecclesia tanquam fidem
 Catholicam fuisse definitas. Nec enim Augu-
 stinus doctrinam de gratia Dei, tanquam ab
 alijs aut se inventam opinionem tradidit, ut

A hoc tempore in præcipuis quæ de illa venti-
 lanur difficultatibus putant; sed tanquam
 doctrinam Evangelicam & Apostolicam, cui
 nemo posset sine fidei Catholicæ læsione re-
 fragari.

CAPUT XIV.

Augustini doctrina de gratia Dei, Evangelica, Apostolica, Catho-
 lica, & irrefragabilis auctoritatis; totius Ecclesiæ nomine
 scripta, silentibus Scriptoribus universis.

Hæc igitur causa est, cur Prosper^A
 doctrina non minus quam sanctita-
 te celeberrimus, doctrinam Augu-
 stini, de gratia Dei tanquam Euan-
 gelicam, Apostolicam, Catholicam, cœlestis
 & irrefragabilis auctoritatis passim prædicet.
 Nam in Epistola ad Rufinum, vocat Augu-
 stinum summum illi tempore in Ecclesia virum; ex-
 cellentissimam auctoritatem virum; præstantissimum mi-
 nistrum gratiæ. Ad cuius librorum lectionem
 hortatur Rufinum, ut in conficienda Dei gratia
 desecatissimam ac saluberrimam Evangelicam, Apo-
 stolicamque doctrinam intelligentiam consequatur. Et
 ad ipsum Augustinum de gratia scribens, di-
 cit lectatores Augustini, sanctam atque Apo-
 stolicam doctrinam ipsius auctoritatem sequi. Et alibi
 tanquam rem vulgo notam proficitur: Roma-
 nam, Africanamque Ecclesiam, & per omnes mundi
 partes universos promissionis filios cum DOCTRINA
 HVIVS VIRI, sicut in tota fide, itam GRATIÆ
 CONFessione CONGRVERE.

A Dei à duobus ei Concilijs Africa Carthagi-
 nensi & Milevitano imposita fuit, prout ipse
 testatur ad populum Hipponensem dicens:
 Curam scripturarum mihi, fratres & patres mei
 Co-Episcopi, duobus Concilijs Numidicæ & Cartha-
 ginis, imponere dignati sunt. Quod ab orbe Chri-
 stiano universo rebus ipsis magis quam verbis
 approbatum fuit. Nam ipse scribente contra
 Pelagianos, usque ad mortem siluerunt uni-
 versi. Ipse sanctus Hieronymus cum primum
 dialogos adversus Pelagium emergentem te-
 xere coepisset, simul atque profunda & subli-
 mia Augustini scripta vidit, usque ad mortem
 silentio se damnavit, hæc usus modestâ sanè &
 verâ excusatione: Super sedendum esse huic labori,
 quia si nova, inquit, voluerimus dicere, à clarissimo
 ingenio occupata sunt meliora. Quod omnibus
 illâ ætate in illa materia scriptoribus usque ad
 Augustini mortem accidit. Vnde & ipse sum-
 mus Pontifex Bonifacius, hanc impositam

B Augustino provinciam suo calculo compro-
 bavit, quando ipsemet, Augustino teste, Pela-
 gianorum scripta ad se delata Româ in Afri-
 cam ipsi refellenda transmisit. Sanctæ memoriæ
 Papa Bonifacius, inquit Prosper, cum esset doctis-
 simus, adversus libros tamen Pelagianorum beati Au-
 gustini Episcopi responsa poscebat.

Epist. 116.

Dial. 3. ante
Pelag.Testatur
August. lib. 1.
ad Bonif. c. 2.
Prosper. lib.
coni. Collat.
sine.Prosper. Epist.
ad Rufinum
in fine.Epist. Prosper.
ad Aug.Epist. ad
Rufin.

Hæc etiam causa est, cur ante mille annos
 doctrinam Augustini de gratia Dei, tanquam
 verè cœlestem sancti doctissimi que Pontificis,
 miris encomijs, & quæ nunquam de cujus-
 quam scriptis hominis post scriptores Cano-
 nicos audita sunt, laudibus extulerint. Nam
 in primis tota provinciâ scribendi de gratia

CAPUT XV.

A Romanis Pontificibus Innocentio, Zozymo, Celestino, Leone,
 Hormisdâ, Felice secundo, & Ioanne secundo magni-
 ficentissimè approbata, & consecrata.

Hæc etiam causa est, cur ceteri quo-
 que summi Præsules Catholicæ Ec-
 clesiæ, Romani, inquam, Pontifices
 sublimem doctrinam ejus de gratia
 Dei arctissimè amplexi sint, & mirificè com-
 mendarint. Nam sanctus Innocentius primus
 utramque Synodum Carthaginensem atque
 Milevitanam, & synodicas utriusque litteras, &
 prolixam epistolam nonagesimam quintam,
 quarum omnium Augustinus auctor, & dua-
 rum scriptor fuit, & librum ejus de natura &
 gratia, in quibus omnia, aut pœnè omnia Ca-

A pita doctrinæ ipsius de gratia Dei, aut breviter
 perstringuntur, aut latius pertractantur, pecu-
 liaribus ad omnes respondens litteris, & ap-
 probavit, & Catholicæ fidei plena cœsulit, &
 magnoperè celebravit. Vnde sæpius dicit se
 à scribendo temperare, eò quod cœsulit eos cu-
 sta dixisse: nihil ab eis esse prætermis-
 sum: Eorum relationem scripturarum testi-
 monijs esse plenam, & satis constare, ut doctis-
 simos sacerdotes cuncta dixisse. Nec decet, inquit,
 credere, vos aliquid, quod ad causam posuit pro-
 fuisse, præterisse. Et peculiaribus Augustini
 respondens

Innocent. ad
Synod. Car-
thag.

B 3

respondens literis, quibus librum de natura & gratia adjunxerat, ut à Romano Pontifice probaretur, utrum, inquit, etiam noster fons ex eodem quo rursus abundans emanat capite fluentorum, magnificè laudat literas à Concilij missas, & ab Augustino scriptas, tanquam lineas plenas fidei, & totaque religionis Catholicae vigore firmatas: earumque contextionem esse in consideratione quotidiana gratia Dei, & in eorum correctione, qui contra sentiunt, INTEGRÀ RATIONE CONSISTERE, ita ut integrum possint præbere Doctorem.

Hæc etiam causa est, cur Zozyms Papa Carthaginensem Synodum ipsius tempore celebratam, omnesque doctrinales Canones ejus, quos ex Augustini libris Antislites Afri ad Pelagianam hæresin jugulandam prompserant, suo calculo probaverit, & auctoritate roboraverit. Africanorum, ait Prosper, Conciliorum decretis beate recordationis Papa Zozyms sententiæ suæ robur annexit, & ad impiorum detractionem gladio Petri dextera omnium armavit Antislitum. Quod & sanctus Leo fecit, dum servari præcepit omnia decreta Synodalia, quæ ad excisionem hujus hæresos Pelagianæ, Apostolicæ Sedis confirmavit auctoritas.

Hæc etiam causa est, cur Celestinus Pontifex, omnes præcedentium Synodorum Canones ex Augustini scriptis excerptos, & auctoritate conditos approbaverit: Africanorum Conciliorum quasdam sententiæ utique suas fecerunt Apostolici Antislites, dum illas comprobant, inquit ipse Celestinus: & de decretis contra Pelagianos exaratis Prosper: Prædecessorum suorum statuta & decreta Synodalia inviolabiliter servanda censebat. Sed & universa sancti Augustini scripta de gratia Dei magnificentissimo laudavit encomio, gravissimæque auctoritate comprobavit, ut nunquam vel rumore sinistrae suspitionis alicujus, quasi vel errasset, vel excessisset in tuenda Dei gratia vel deprimenda voluntatis libertate modum, aspersum esse declarat.

Augustinum sanctæ recordationis virum, pro vita sua atque meritis in nostra communione semper habuimus, nec unquam hunc sinistra suspitionis saltem rumor aspersit: quem tanta scientia olim fuisse semper meminimus, ut inter magistros optimos, etiam à meis decessoribus haberetur. Bene ergo de eo omnes in commune senserunt, utpote qui ubique cunctis & amori fuerit & honori. Quod elogium sanctus Prosper in sanctum Augustinum à Celestino collatum tradit, eò quòd quidam calumniatores, ut novas doctrinas suas ab Augustini auctoritate ac censura subtraherent, scripta ejus reprehenderent. Itaque librorum, inquit, qui errantibus displicebant, pietate laudatâ, quid oportet de eorum auctoritate sentiri, sancto manifestavit

A eloquio; multumque miratur, quòd contra istam clarissimè laudatâ orationem, contra istam sacratissimi testimonij dignitatem, quo scripta sancti Augustini contra Pelagianos omnia ab Apostolica Sede probata sunt, audeat quisquam malignæ interpretationis maculam emittere.

Hæc etiam causa est, cur Hormisdæ Pontifex, cum Possessorem Episcopum Africanum docere vellet, quid Catholica Ecclesia de Dei gratia & arbitrij libertate sentiret, remittat ipsum ad Augustini monumenta contra Pelagianos exarata, tanquam ad Catholicæ fidei armamentarium: De arbitrio tamen libero, inquit, & gratia Dei, quid Romana, hoc est, Catholica sequatur & asseveret Ecclesia, licet in varijs libris B. Augustini, & maxime ad Hilarium & Prosperum possit cognosci; tamen in scriptis Ecclesiasticis expressa capitula continentur. Quæ capitula non sunt etiam alia, quàm quæ ex libris Augustini excerpta fuerunt, & Synodorum Africanarum & Apostolicæ Sedis auctoritate stabilita.

Hæc etiam causa est, cur Felix Secundus Pontifex ut quibusdam placet, cum Episcopos Galliæ de Catholica fide instructiores, & ad verlus Pelagianam hæresin munitos reddere niteretur, ad secundam Araucanam Synodum, ipsissimas sententiæ, ex Augustini libris à sancto Prospero jam olim excerptas, eodem ordine & verbis Augustini, quibus excerptæ fuerant, destinaverit, easque tanquam fidei Catholicæ regulam sanxerit. Continent autem medullam totius doctrinæ, quam sanctus Augustinus contra Pelagianam hæresin scripsit, quemadmodum semen totius arboris molem, quæ ex ipso prodit virtute mirabili completitur.

Hæc etiam causa est, cur Ioannes Secundus Romanus Pontifex sancti Augustini auctoritatem in usque elogio posteris consecrans, & à præcedentibus Pontificibus jam sæpius consecratam esse fideliter testans: Sanctus, inquit, Augustinus, cuius doctrinam secundum prædecessorum meorum statuta, ROMANA SEQUITUR, ET SERVAT ECCLESIA. Quis unquam auctoris ullius scripta tot laudibus à summis Ecclesiæ Præsulibus cumulari vidit, tantæque auctoritate toties confirmari? Vt sanè post Canonicos scriptores nihil sanctius, nihil relictius, nihil Catholicæ fidei congruentius esse in Ecclesia ab ullo scriptore exaratum, quàm ea quæ contra Pelagianos ab Augustino scripta sunt, jure merito asseverare possimus; summulque Pontifex Clemens Octavus, non sine magna causa, doctrinam Augustini Ecclesiæ quasi dotem relictam esse asseruerit.